

BARÁTSÁG

Magyarország népei
kölcsonös megismerkedését szolgáló
havi folyóirat

Megjelenik hatszor egy évben

Kiadó:

Filantrop Társaság
Budapest XI.,
Tas vezér utca 17. IV. 4.

A szerkesztőség vezetője:

Ember Mária

A kiadásért felel:

Mayer Éva

A szerkesztőség postacíme:

1519 Budapest, Pf. 452.

Telefonszáma:

165-5064 és 203-2858

Fax: 203-2858

Fogadóórak munkanapokon

déliután 3 és 5 között

XI., Ulászló u. 18. fszt. 1.

Telefon: 371-0242

ISSN 1218-0149

Egyes szám ára: 100 Ft

Előfizetési díjak:

félévre 300 Ft

egy évre 600 Ft

Előfizethető a Barátság

csekk számláján:

11711034-20813402

OTP Budapest XI.,

Szent Gellért tér 3.

Terjeszti a szerkesztőség,

a HÍRKER Rt. és

a Nemzeti HÍRKER Rt.

Nyomdai munkálatok:

Comp-Press Kft.

Felelős vezető:

Ibós Ferenc

ügyvezető igazgató

Címlapunkhoz

A tavasz ébredése

Igazi címe az „*Alvó Vénusz*”. Faragott bölcső-szerű fekhelyen nyugszik, testének kiemelkedő pontja a rosszul elkötött köldöke. Ébredezik, a szeme csukva van még, de a lélegzétvétele mintha már szaporább lenne és a jobb keze is mozdulni készül. Diófából van, és *Incze Judit Fényes Adolf* terembeli kiállításának katalógusában azt írta róla *Dobai Ágnes* művészettörténész, hogy a művésznő talán legszebben faragott szobra. Egy kétfelé ágazó gyökér adta az ötletet, hogy mintegy bölcsőbe helyezve, kényelmesen fehessek benne egy formás ósanya-figura; számos gondolatársítás kötődhet hozzá, az emberiség gyökeréről, a Földanyáról, s mivel teste az indiai kispasztikák érzéki gömbölydedségével rokon, arca pedig a dél-amerikai inka szoborportrék sohasem édeskés vonásaival is ékes, valóban lehet az emberiség öreganyja. Groteszk istennőt ébreszt a tavasz.

„A középkori olasz faszobrászat plebejus darabossága, elemi kifejező ereje...” – erről is beszél, ide sorolja a katalógus előszavában *Incze Judit* munkáit a művészettörténész. Ekkor, 1980-ban, még kizárólag fa figurákkal jelentkezett a volt *Borsos Miklós*-növendék – habár mestere köveket faragott, ő pedig szinte mindig csak diófát. Ebben az értelemben *Laborcz Ferenc* tanítványa is volt, aki megmutatta neki, melyik véső mire való, s az anyagot is magyarázta. Elsősorban mégis „lelki hozzáállás”-t tanult mestereitől – mondja *Incze Judit*, aki 1962-ben végzett a Budapesti Iparművészeti Főiskola szobrász szakán.

Figurális fa szobrai mostanra eljutott az *organikus absztrakt* alkotásokig, s ugyanakkor szabad asszociációs „módszerrel” rajzol és fest. Nehéz eldönteni, melyik szó alkalmasabb annak a finoman aprólékos, egyéni, eredeti munkamódszernek, anyagkezelésnek a jellemzésére, amely érzékeny ceruzarajzoktól vékony ecsettel készült tusrajzokig párhuzamosan terjed. Nyers, alapozás nélküli vásznain halvány színek jelennek meg, mint amikor „*Valami átsuhan a szőnyeg ablakon*” (miként egyik 1992-es műve címül adta). Emlékek, valaha látott, majd sosem látott képek áradnak, rögzülnek ezeken a rajzokon, a síkban minden perspektíva jelölése nélkül, esetlegesen végződve, mintegy maguktól kibomolva, képpé összeállva.

– *A hárs könnyebben lett volna faragható, mint a diófa rönk, de számomra nem ez volt a fontos. A népművészettől ihletett textilképek létrehozása bizonyára kapósabb lehetne, de számomra megintcsak nem ez látszott igazán lényegesnek* – mondja *Incze Judit*. – *Talán az az igazán fontos, hogy összegezni próbálok mindazt, amit a Csíkszélné községből, Erdélyből származó Inczék, a Burgenlandból ide került család és a gyerekkori zebegényi nyaralások, továbbá az egész azóta eltelt élet gyűjtött össze bennem.*

Ember Mária

A címlapon *Incze Judit* „*Alvó Vénusz*” című szobra, 1973, hossza: 54 cm.

(A kecskeméti Katona József Múzeum tulajdona.)

E LAPSZÁMUNK

a „Magyarországi Nemzeti és Etnikai Kisebbségekért” Közalapítvány
és a Nemzeti Kulturális Alap
támogatásával jött létre.